

Но скоро предъ него тишината по равното поле се разби: избуботи артилерия и сътресе земята. Обрешковъ се втрещи. Недалечъ, до могилата задъ Добричското земеделско училище, се трупаха артилериисти около едно полско орждие, което бѣше насочено не на югъ, къмъ България, а на северъ, къмъ Румъния. И ето това орждие бѣше разбило тишината. Очевидно, то бѣше българско и преследваше бѣгащитѣ власи.

Обрешковъ съобрази: румънитѣ сж отбѣгнали да се сражаватъ при Добричъ, защото сж се бояли отъ българското му население, а пъкъ българскитѣ войски сж обходили града, само за да нѣма сражение въ него, та да пострадатъ българскитѣ жени и деца.

И младиятъ момъкъ дигна ржка къмъ небето: — благодарѣше Бога. А после хукна назадъ, къмъ града. Ето, българитѣ дошли, — нашитѣ дошли, а народътъ още не вѣрва! О, Панайотъ Обрешковъ ще съобщи на всички новината и ще удави града въ луда радост!

— Ура! Ура! — тичаше Обрешковъ и ревѣше вънъ отъ себе си.

Но скоро се смути и забърка. Защото срѣдъ крайнитѣ махали на града го посрещнаха мжже, жени и почнаха да го обсипватъ съ цвѣтя — всички развълнувани до сълзи. Очевидно, хората бѣха взели Обрешкова за български войникъ! Но той не съобрази това и ревѣше вдетененъ:

— Нашитѣ вече сж напредъ, братя! Власитѣ гонятъ! Гонятъ ги, бе, гонятъ ги!

Сега се объркаха тѣзи, които го посрѣщаха. Тѣ бѣха проследили онази артилерия, която тичаше